

Blyhne: Ved Betragtningen af det foreliggende Finansbudget kan man jo kun glæde sig over det heldige Resultat, det viser. Naar tvende ærede Talere i Gaar mente derpaa at kunne grunde et Haab om, at de saakaldte „daarlige Tider“ nu skulde være forbi, kan jeg desværre ikke dele deres lyse Syn paa Sagen. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) dvælede særlig ved Agerbrugets Fremtidsudsigter, og ikke alene i den Omstændighed, at Indtægten ved de indirekte Skatter var tiltagen saa stærkt i de senere Aar, mente han at kunne se et Bevis for den økonomiske Fremgang her i Landet, men han henpegede blandt andet ogsaa paa de Oplysninger, der foreligge om Markedet i Europa for Tiden. Han troede eller haabede i det mindste, at vi for Agerbrugets Vedkommende nu maatte være over laveste Punkt i Volgedalen, og henviste til de Beretninger, der foreligge om de stigende Kornpriser i den senere Tid. Det forekommer mig at være et temmelig løst Skøn at gaa ud fra, i Særdeleshed naar, som det blev nævnt af ham eller af den foregaaende Taler, de stigende Konjunkturer for en Del maa tilskrives Misvækst paa forskellige Dele af Jordkloden. Jeg indser ikke, hvorledes en saa kortvarig Forbedring af Forholdene paa Markedet skulde kunne tilfuge os en bedre Fremtid. Er der Misvækst i Aar paa et Sted og god Høst her, er der jo intet i Vejen for, at der næste Aar bliver Misvækst her og rig Høst overalt i Verden ellers, og jeg ser ikke, hvorledes Agerbrugets Stilling i saa Fald skulde kunne betegnes som forbedret her i Landet. Han kunde med større Ret have henvist til Opstanden paa Kuba, som ubetinget medfører uberordentlig heldige Konjunkturer i Øjeblikket paa vor Sukkerroeindustri. Kuba frembringer jo, saa vidt jeg ved, omtrent $\frac{1}{3}$ af alt det Sukker, der bruges i Verden, og naar denne Produktion altsaa er lammet, maa det absolut betinge stigende og heldige Konjunkturer for alle andre sukkerproducerende Egne. Det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Boissen) saa i den stærke Stigning af de indirekte Skatter et Bevis paa den tiltagende Købeevne, altsaa den bedre Situation for hele Næringslivet her i Landet. Jeg vil haabe, han har Ret, men jeg tror ikke, han har det. Jeg hylder langt mere den Anskuelse, som blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (R. M. Klausen), der paaviste, at den stigende Lønmedfører, at flere Mennesker af de Klasser i vort Samfund, som hidtil ikke havde kunnet naa til større Forbrug af indførte Varer,

nu kunne det. Det er jo klart, at ved Arbejdslønnens Stigning maa Forbruget af indførte Varer stige bethdeligt i disse Klasser og samtidig den indirekte Skat, men det vil da kun sige saa meget, at Statskassen, uden at der er paavist større Indtægter i vore økonomiske, bærende Bedrifter, har evnet at udbrage større Skattebidrag fra hele Befolkningen. De, der jærlig bidrage til den stigende Soldindtægt, er jo ubetinget de nu bedre stillede Lønarbejdere, og endelig vil jeg ogsaa henvise til den stadig forøgede Mængde af Embedsmænd og deres stadig stigende Lønninger. Disse Momenter i Forening betinge selvfølgelig et større Forbrug af indførte Varer og derved en større Skatteindtægt for Staten. Jeg vil endog saa sige, at samtidig med disse stigende Indtægter var det meget muligt, at de hørende Erhverv stagnerer. Her tænker jeg navnlig paa Jordbruget, som har aldeles overvejende Betydning for Forøgelsen af vore Samskundsindtægter, men selvfølgelig ogsaa paa Fiskeriet, Søarten og den oversjøiske Handel og Industrien for saa vidt den kan eksportere noget og altsaa skaffe Landet Indtægt. Der er intet i Vejen for, at disse Erhverv kunne stagnere samtidig med, at de indirekte Skatter stige paa Grund af, at de forøgede Lønninger bringe en større Mængde Mennesker til Forbrug af indførte Varer. Det vil jo altsaa kun sige, at det man har gaaet de Klasser af Samfundet, som leve af Lønarbejde, har man samtidig gjort Erhvervet for hine Næringsbedrifter endnu vanskeligere gennem den stigende Løn. Hvis vi f. Eks. se hen til Tilstanden i Byerne, særlig i Kjøbenhavn, er det klart, at Næringslivet der maa faa et Opsving, naar Landets Indtægt fordeles paa en bredere Basis ved Lønarbejderen og Embedsmænds forbedrede Aar, men det kan kun vedblivende ske under den Forudsætning, at Landets Indtægt stiger uafbrudt, i det mindste i samme Forhold, som Menneskemængdens Stigning foregaar. Hører dette op, vil Kampen i Erhvervslivet atter blive vanskelig for den enkelte, thi det er jo klart, at hvor der i Byerne viser sig et Erhverv, en Stilling, som kan indbringe lidt mere end det middelmaadige, strømme flere til, indtil Indtægten atter er bragt ned til et Minimum. Hvor lavt dette Minimum ligger i Byerne, vil man bedst se af de statistiske Oplysninger om, hvad Gennemsnitsindtægten for at kunne leve i det hele er her i Landets rigeste Kommune, i Kjøbenhavn. Gennemsnitsindtægten for dem, der yde Skat til Kommunen, er 2,500 Kr. om Aaret, men det er dog egentlig ikke en meget høj Grad